

Fiul

Toți părinții își fac speranțe și prin aceste speranțe își distrug copiii. Trebuie să te eliberezi de părinți! Așa cum într-o zi ieși din pântecul mamei, pentru că dacă n-ai ieși, acolo ți-ar fi mormântul. După nouă luni copilul își părăsește mama. Oricât de golită s-ar simți aceasta, copilul trebuie să părăsească trupul ei. Vine și o altă zi din viață, când copilul va părăsi așteptările părinților lui. De-abia atunci, pentru prima oară, va deveni o ființă cu propriile drepturi, pe propriile picioare. Atunci devine cu adevărat liber. Dacă părinții sunt atenți și înțelegători, își vor ajuta copilul să devină liber cât mai repede. Nu îl vor condiționa pentru a-l folosi, ci îl vor ajuta să trăiască în iubire.

Se naște o lume nouă, în care oamenii vor munci din iubire... Tâmplarul va munci pentru că iubește lemnul. Profesorul va preda în școală pentru că iubește învățătura. Cizmarul va face pantofi pentru că-și iubește meseria. Dar acum se întâmplă ceva foarte neclar. Cizmarul a devenit chirurg, chirurgul a devenit cizmar. Amândoi sunt furioși. Tâmplarul este politician, politicianul tâmplar. Și ei sunt furioși. Toată existența pare să fie furioasă. Uitați-vă în jur, la fețele oamenilor: unul mai furios decât altul. Fiecare pare să nu fie acolo unde trebuia să fie. Nici unul nu se simte împlinit, din cauza conceptului de „utilitate”, și acest lucru îi obsedează.

Am auzit odată o poveste frumoasă:

Doamna Ginsberg, ajunsă în Rai, îl întreabă cu timiditate pe îngerul de la registratură:

„Spune-mi, aş putea să mă întâlnesc cu cineva care este aici, în Rai?”

„Desigur, dacă persoana pe care o căutați se află aici”, a răspuns îngerul.

„Cum să nu, sunt sigură că e aici. Aș vrea să mă întâlnesc cu Fecioara Maria.”

Îngerul și-a dres vocea:

„Mda. Dumneaei se află în altă secțiune, dar dacă insistați, pot înainta cererea. Este o doamnă plină de bunătate și poate că va dori să revadă aceste meleaguri.”

Cererea a fost înaintată cu încetineala funcționărească obișnuită, iar Fecioara s-a dovedit într-adevăr plină de bunătate. Nu peste multă vreme, doamnei Ginsberg i s-a făcut onoarea și bucuria de a se afla în prezența Fecioarei. Doamna Ginsberg a privit îndelung chipul radiind de lumină, care-i stătea înaintea, apoi a spus:

„Iertați-mi curiozitatea, dar mi-am dorit mereu să pot pune această întrebare. Cum se face că aveți un fiu atât de minunat, pe care milioane de oameni îl venerază ca pe un dumnezeu?”

Fecioara a răspuns:

„Doamnă Ginsberg, noi am sperat că va fi doctor.”

Părinții întotdeauna speră, iar speranțele lor devin otrăvitoare. Eu vă spun: iubiți-vă copiii, dar nu sperați nimic prin ei. Iubiți-i cât de mult puteți, dați-le sentimentul că sunt iubiți pentru ei înșiși și nu pentru folosul pe care l-ar putea aduce. Iubiți-vă copiii și dați-le sentimentul că au fost doriți așa cum sunt. Ei n-au venit ca să vă împlinească vouă cerințele. Dacă vor face un lucru sau altul, nu trebuie să vă zdruncine dragostea pe care le-o dați. Aceasta este necondiționată. Și atunci va apărea o lume complet nouă. Oamenii se vor îndrepta automat spre lucrurile care le plac, vor găsi calea de a se împlini.

Doar dacă ești împlinit, dacă ceea ce faci nu este numai o profesie, ci chiar vocația ta, chemarea ta, doar atunci vei putea avea față de părinți sentimente pozitive, deoarece în caz contrar ei sunt cauza existenței tale mizerabile. Nu le poți fi recunoscător și nici nu ai pentru ce să fii recunoscător. Odată ce ești împlinit, vei fi recunoscător. Împlinirea e posibilă numai dacă nu vei deveni un lucru. Trebuie să devii o persoană. Trebuie să devii o valoare în sine. Destinul tău este să devii finalitatea ta.

Nu ar trebui să iubim cât de mult putem?

Tatăl insistă: „Trebuie să mă iubești! Sunt tatăl tău.”, iar copilul trebuie să se prefacă. Nu-i nevoie să-și iubească nici mama. Este un lucru natural ca mama să aibă un sentiment instinctiv de iubire pentru copilul ei, dar invers nu e așa – copilul nu-și iubește mama din instinct. Că are

nevoie de mamă, este altceva, că se folosește de mamă, iarăși este cu totul altceva, dar nici o lege a naturii nu spune că trebuie să o iubească. O place pentru că îl ajută, fără ea nu poate exista. Așa că îi este recunoscător, este respectuos, ceea ce e normal, dar iubirea este cu totul altceva.

Iubirea curge în jos, de la mamă la copil, și nu invers. E simplu: iubirea copilului este pentru el însuși, iar atunci când va crește va fi pentru copilul lui, nu invers. Și Gangele curge spre ocean, nu invers, spre izvoare. Mama este izvorul, iubirea curge către generația nouă. A o întoarce înapoi este un act forțat, nenatural, nebiologic.

Dar copilul trebuie să se prefacă, pentru că mama spune: „Sunt mama ta, trebuie să mă iubești!” Ce să facă un copil? Se prefacă, și astfel devine politician. Fiecare copil devine politician încă din leagăn. Zâmbește când intră mama în cameră, ca un veritabil președinte american. Nu simte bucurie, dar trebuie să zâmbească. Deschide gura, își mișcă buzele - acest lucru îl ajută, e o metodă de supraviețuire. Iubirea e falsă. Și când ai aflat care e cea mai ieftină și mai mecanică iubire, e greu să o descoperi pe cea ideală, originală, autentică. Apoi trebuie să-ți iubești surorile, frații, fără un motiv anume. De fapt, cine își iubește sora, și pentru ce? Aceste idei sunt făcute să țină familia unită. Dar tot acest proces de falsificare te duce în halul de a te îndrăgosti tot printr-o falsă iubire.

Ai uitat ce e iubirea. Te îndrăgostești de culoarea părului. Ce are asta cu iubirea? După două zile nici nu o mai vezi. Te îndrăgostești de o formă a nasului, a ochilor, dar după luna de miere toate astea te vor plictisi. Și va trebui să te descurci cumva, mințind, înșelând. Spontaneitatea ta s-a otrăvit, altfel nu vei putea să te îndrăgostești pe bucăți. Și tu nu vezi *decât* părțile. Dacă te întreabă cineva de ce iubești o anume femeie sau un anume bărbat, vei răspunde: „Pentru că e așa de frumoasă!”, ori „Din cauza ochilor, a părului, a proporției corpului”, sau mai știu eu ce. Toate astea sunt prostii! Această iubire nu e profundă și nu are valoare. Nu va deveni intimitate. Nu va dura o viață, se va usca foarte repede, pentru că e atât de superficială. Nu e izvorâtă din inimă, ci este un fenomen al minții. Poate că arată ca o actriță și de-aceea îți place de ea, dar a plăcea nu înseamnă a iubi. Iubirea este un alt fenomen, nedefinit, misterios, atât de misterios încât Iisus a spus: „Dumnezeu este iubire.” Îl face pe Dumnezeu sinonim cu iubirea. Însă iubirea normală a fost pierdută.

M-ai întrebat dacă n-ar trebui să iubim cât de mult putem. Crezi că e totuna cu a munci până cazi jos? Nu este vorba de ceva ce trebuie să *faci*. Este un fenomen al inimii. Este transcenderea minții și a corpului. Nu e proză, ci poezie. Nu e matematică, ci muzică. Nu o faci, *ești* ea.

Iubirea nu se face. Ea *este*. Toți acești „trebuie” apasă greu asupra spontaneității tale. Iubirea nu „trebuie”, ea nu poate fi comandată. Nu te poți forța să iubești cât de mult poți. Exact asta încearcă toți oamenii să facă și de aceea lipsește iubirea din lume...

Cum să-mi iubesc mama?

O mamă trebuie iubită într-un cu totul alt mod. Ea nu este și nu poate fi iubită ta. Dacă te atașezi prea mult de mama ta, nu vei putea să-ți găsești o iubită. Și în sufletul tău vei fi furios pe mama ta, pentru că din cauza ei nu poți trăi cu o altă femeie. Despărțirea absolută de părinți este o etapă a procesului de creștere. Ca și nașterea. Și atunci ți-ai părăsit mama. Într-un fel, și atunci ai trădat-o... Dar dacă în pânțele mamei copilul s-ar gândi la trădare — „Cum să-mi părăsesc mama care mă poartă în ea?” — ar ucide-o pe ea și ar muri și el. *Trebuie* să iasă de acolo.

Mai întâi este unit în totalitate cu mama, apoi acea legătură este tăiată. Începe să respire singur: acesta este începutul creșterii. Devine individ, începe să funcționeze separat. Însă timp de mai mulți ani va rămâne dependent. Laptele, mâncarea, adăpostul, iubirea, îl vor face dependent de mama sa. Este neajutorat fără ea. Pe măsură ce devine mai puternic, se va îndepărta tot mai mult. Alăptatul va înceta în momentul în care el va putea consuma o altă hrană. Se va îndepărta mereu mai mult.

Într-o zi va merge la școală și se va împrieteni. Când va deveni adult, se va îndrăgosti de o femeie și, într-un fel, își va uita mama, pentru că femeia îl va copleși, va fi mai puternică decât el. Dacă acest lucru nu se întâmplă, ceva nu e în regulă. Dacă mama ta se agață de tine, nu-și îndeplinește datoria de mamă. Și aceasta e o problemă foarte delicată. Mama trebuie să te ajute să mergi pe calea ta — în asta constă toată problema. Mama trebuie să te facă puternic, pentru a putea să pleci de lângă ea. Aceasta este iubirea. Aceasta este datoria ei. Dacă te agăți de ea, greșești și tu. Totul se întoarce atunci împotriva naturii. Ca și cum râurile ar curge în sus. Totul se dă peste cap.

Mama este izvorul tău. Dacă vei curge spre ea, vei merge împotriva curentului, împotriva firescului. Râul se îndepărtează de izvor, se îndreaptă spre ocean. Acest lucru nu înseamnă că nu îți iubești mama.

Să nu uiți: iubirea pentru mamă este respect, nu dragoste. Iubirea pentru mamă trebuie să aibă calități de recunoștință, de respect profund. Ea ți-a dat naștere, ea te-a adus pe lume. Iubirea ta trebuie să fie ca o rugăciune adresată ei. Fă orice poți pentru a o ajuta, dar nu o iubi ca pe o iubită, pentru

că vei confunda atunci imaginea de mamă cu cea de iubită, și vei deveni *tu* însuși foarte confuz. Destinul tău este să-ți găsești o iubită care să fie altă femeie, nu propria mamă. Numai atunci, pentru prima oară, vei deveni matur, pentru că viața alături de altă femeie înseamnă dezlegarea completă și finală de mamă.

De aceea există mereu, peste tot în lume, un antagonism subtil între mamă și iubita sau soția fiului ei. E așa pentru că mama simte că într-un fel o altă femeie i-a luat fiul de lângă ea. Un lucru natural, dar de o ignoranță crasă. Mama ar trebui să se bucure că fiul a găsit o altă femeie. Acum copilul ei nu mai e copil, a devenit un bărbat matur. Ar trebui să fie fericită, nu?

Tu, ca bărbat, te maturizezi într-un singur fel: îndepărtându-te de mama ta. Acest lucru se întâmplă la mai multe nivele. Într-o bună zi fiul se va revolta împotriva tatălui, dar nu fără respect, ci în cel mai profund respect. Dar revolta trebuie să se producă. Aici trebuie să fii delicat: revoltă, revoluție, dar cu respect. Fără respect totul este urât și ai mult de pierdut. Rebel, liber, dar nu fără respect, pentru că tatăl și mama ta sunt izvorul din care ai venit pe lume.

Așadar, trebuie să te îndepărtezi de părinți. Și nu vei fi numai departe, ci deseori și împotriva lor. Acest lucru nu trebuie să se transforme în mânie. Nu trebuie să fie urât, ci să se petreacă firesc, frumos, în respect. Pleacă, dar înclină-ți capul în fața tatălui și a mamei tale. Spune-le că trebuie să pleci, plângi, simte-te neputincios, dar pleacă. *Trebuie* să pleci. Viața ta te cheamă, trebuie să pleci. Fiecare plânge când își părăsește casa părintească. Privește înapoi iar și iar, cu ochii în lacrimi, plin de nostalgie. Zilele care au trecut au fost minunate. Dar ce este de făcut?

Dacă te agăți de casă devii olog. Rămâi mereu imatur. Nu vei fi niciodată un bărbat în toată puterea cuvântului. Îți spun: pleacă, plin de respect. Când au nevoie de tine, ajută-i, fii disponibil pentru părinții tăi. Dar nu confunda mama cu iubita. Mama îți este doar mamă.